

Бързиятъ влакъ.

Е Ника.

Гдри парцали снѣгъ гжсто посипваха земята. Тѣ прѣдвѣщаваха мразовита зима. Фенеритѣ на желѣзнопжтната станция Крушево слабо мъждѣха между летящитѣ фандаци. Широка ивица свѣтлина грѣеше отъ дървената кжщичка на стрѣлочника и прорѣзваше тъмата. Разхвърлянитѣ кжщички на селцето Крушево спѣха въ тихъ покой. Само въ една кжщичка се виждаше свѣтлина.

Прѣзъ спуснатитѣ пердета на дома, въ който живѣеше едно желѣзничарско сѣмейство, на сто тина метра отъ станцията, свѣтѣше лампа. Близко до лампата, върху столъ, сѣдѣше млада невѣста съ разтворена книга на ржцѣ. До нея на креватъ лежеше боленъ младъ господинъ.

Тия двама души съвсѣмъ се различаваха отъ другитѣ жители на Крушево. Тъмнитѣ очи на болния, впити въ насрѣщната стѣна, бѣха замислени и тжжни. Младата невѣста, облѣчена въ обикновено облѣкло, изглеждаше твърдѣ яка и сржчна. Нейното спокойно и младолико лице се покриваше отъ тъмножълта коса. Синитѣ ѝ очи съ грижа се мѣтаха къмъ болния, а нѣжнитѣ ѝ уста показваха сериозностъ. Ала тя бърже разгони тжжни мисли и съ веселъ гласъ попита:

— Какво си се замислилъ, драги?